

וילי (זאב) פינקוס

נולד בתחילת פברואר 1926 בפרייבורג, גרמניה, להוריו גרטה ומקס. באפריל 1939 נמלט בקינדרטרנספורט, ואומץ בלונדון ע"י משפחת סמסון. הם שלחו אותו לבית-ספר יוקרתי, במדים – כמקובל באנגליה. לאחר מכן עבד במסעדה נחשבת בלונדון, והתמחה בתחום המרקים. כבר אז ניכר מוסר העבודה הגבוה שאפיין את וילי כל חייו: בתקופת הבליץ, כשהציבור מיהר להסתתר בתחנות הרכבת התחתית, וילי נשאר בעקשנות ובגאווה על משמרתו במטבח.

בשנת 1944 הצטרף וילי להכשרת "שמריהו", שם הכיר את ג'ין (ג'וליה, טומי, וחברים רבים נוספים), וב-1946 הם נישאו, ועלו ארצה דרך צרפת באנייה "לנגב", בה הפליגו עם 19 מחברי כפר הנשיא לעתיד לנמל חיפה. הבריטים הגלו אותם לקפריסין, ורק לאחר שנה הגיעו ארצה, חודשים ספורים לפני קום המדינה.

באוקטובר 1948 נשלח וילי לכפר גלעדי ללמוד מהנוקדים שם את עבודת הצאן, לקראת הקמת הענף אצלנו. בספטמבר 1949 ניהל עם יצחק עדר את המסע המיתולוגי של העברת העדר הראשון שלנו, עדר של 280 כבשי "אוואסי" ערביות, ברגל (!), מעין-חרוד למנסורה. מסע זה ארך שלושה ימים במקום ארבעה, והעדר נאלץ להמתין בגדרה זמנית בראש פינה, מול מסעדת "גיטל" הזכורה לטוב, עד שיסיימו לבנות את הדיר במנסורה.

באותו זמן נולד שמעון בחדרה, עם שאר בני כיתת עופר.

בשנת 1953 עברה המשפחה לנהלל, שם עבד וילי כמדריך צאן, ושם נולדה אביבה. מנהלל עברו למושב אורות (ליד קריית מלאכי), שם הקים וילי רפת לתפארת, כולל ניקיון מופתי והשמעת מוסיקה לפרות.

לאחר שהפרות נפגעו ממחלת הפה והטלפיים, ונאלצו בלב כבד להמית אותן, חזרה המשפחה לכפר הנשיא, ווילי וג'ין התקבלו לחברות שנית ב-1968.

שתי תכונות ברורות אפיינו את וילי: אהבה עמוקה לבעלי חיים, ומוסר עבודה גבוה. בתחום העבודה עסק בתחומים רבים ושונים: תחילה בגמדה-כור. מ-1971 עד סוף 1974 עבד כאקונום ה-20 (עבודה מאומצת ומאתגרת, כלכלית ואנושית, שכנראה עוברת בירושה...). כאקונום הוא כאב את מצב התחזוקה של חדר האוכל והמטבח, ואת הצורך להשביע את (רצון) כולם בתקציב מצומצם, ופעל בנחישות להכנסת שיפורים. ב"דברי" מאפריל 1973 הוא

כותב: "עונת האשכוליות הסתיימה. חברים מתבקשים לא לפנות אלי בפניות בלשון "אולי בכל זאת", כי למרות כל ההתרשמויות שמתקבלות, אין אני נהנה להגיד "לא!" פשוט אין!". וילי כיהן שנים כחבר בוועדת עבודה, בוועדת המרכז הציבורי, וכן בוועדת חברה. במסגרת ועדת החברה, היה ממונה על חלוקת כרטיסי "אגד" לחברים, במשך שש שנים רצופות. (1979 – 1985)

לאחר מכן יצא לעבודת חוץ במשחטה האזורית בקרית שמונה, ולאורך שנים היה אחראי על חדר הדפוס, ענף חיוני בקבוץ של פעם, ממנו יצאו כל הדוחות, פתקי הקלפי, וכמובן אין ספור גיליונות של "דברי הכפר". הוא סיפק גם פנקסים מכל הסוגים, רשמיים וסתם ניירות טיוטה. מכונת הדפוס התקלקלה לעיתים תכופות, וההדפסות היו חשובות ודחופות. וילי עשה כל מאמץ "לספק את הסחורה" בזמן. גם אם רטן, תמיד עשה כמיטב יכולתו, ועוד. ותמיד היה נבוך כשזכה לתודות ולשבחים. פטר אותך בנפנוף יד, כאומר: עזוב, מה כבר עשיתי?

במקביל שימש נהג בית ונהג בריאות. גם זאת עשה במסירות ובאחריות רבה. יושב נמוך בכסא הנהג, הידיים מושטות כלפי מעלה להגה, והוא ממלמל באהדה או במורת רוח (אם אחרת להגיע לחנייה). וילי תמיד לקח ללב. בזבז או בטלנות לא היו לרוחו. וכמובן – היחס שלו לבעלי חיים היה נדיר. לאורך שנים, ועד יומו האחרון, טיפל והאכיל מתקציבו הצנוע את המוני החתולים, שכנראה שמעו בכל רחבי הגליל שכפר הנשיא הוא גן העדן לחתולים, או שוילי הוא המשיח. גם הקיפודים (וודאי חיות נוספות) נהנו מהחגיגה.

מזה זמן רב סבל וילי ממצב בריאות רעוע. שמעון ואביבה ובני המשפחה ולאחרונה גנגה המטפלת טיפלו בו במסירות.

נתנחם בידיעה שאינך סובל עוד.

נוח בשלום על משכבך, וילי היקר.

רחל גינת 30/10/2016